

Вижницький
національний природний парк

РІА Природно-
заповідний
фонд України

КАЗКИ ПРО ПЕРВОЦВІТИ

*матеріали творчих робіт
учнів навчальних закладів
Вижницького району*

ПЕРЕДМОВА

Весна – пора року, коли природа оживає та розквітає у всій своїй красі!

У лісах та на галявинах з'являються перші квіти: підсніжник білосніжний, білоцвіт весняний, шафран Гейфеля, проліска лісова, цибуля ведмежа, анемона дібровна, анемона жовтицева, мати-й-мачуха, фіалка запашна, медунка темна, ряст, первоцвіт весняний та інші.

Більшість представників весняної флори занесені до Червоної Книги України та потребують захисту і бережливого ставлення!!!

Щороку навесні національний природний парк «Вижницький» проводить заходи в підтримку природоохоронної екологічної акції «Збережи первоцвіти», метою якої є привернути увагу до проблеми збереження ранньоквітучих рослин, та сформувати у підростаючого покоління природоохоронні навички і почуття відповідального ставлення до природи.

Цього року ми запропонували учнями навчальних закладів Вижницького району придумати власні казки про первоцвіти.

Казки є дуже важливим видом творчості. Вони навчають дітей бачити прекрасне в навколишньому світі, відчувати барвистість і багатство життя. Так, Грінченко відзначав, що казка є чудовим навчальним матеріалом.

Казки, вигадані нашими учасниками, дуже цікаві, містять в собі неабияку фантазію та креативність і розкривають двері в чарівний світ первоцвітів.

Берегомет 2023

Анна-Марія РЕЖКО

учениця 5-А класу

Міліївського опорного ліцею

ім. Дмитра Загула

ПЕРВОЦВІТ – ЗНАК ПЕРЕМОГИ!

У лісі настав вечір. Все навколо затихло. Та недовго тривала ця тиша. Знову чути гучні постріли та гуркотіння літаків. Це лютий ворог не дає нам спокою, лякає людей та звірів. Хочє знищити все навколо, захопити наші землі та ліси.

– Не страшні нам, лютий враже, твої гармати! – сказав один воїн, що сидів в окопі.

Сніг навколо прикривав землю, а з-під снігу щось пробивалося. Воїн піднявся, присвітив ліхтариком та побачив первоцвіти.

– Якщо ніжна квітка ростє, долаючи кригу, то і ми зможемо подолати ворога, – подумав воїн, а в думках його пролунала пісня «Хай буде весна, там де ми стоїмо до кінця».

Первоцвіт як знак життя та сили до перемоги!

Слава Україні!

Героям Слава!

Андрій ТКАЧУК

учень 6-А класу

Міліївського опорного ліцею

ім. Дмитра Загула

КАЗКА ПРО ПЕРВОЦВІТИ

Весна – чудова пора, прокидається природа. Все навколо оживає та вабить весняною свіжістю та теплом. Сонце яскраво обігріває землю. Розпочинається цвітіння первоцвітів та пролісків.

З давніх-давен перші весняні квіти були вісниками того, що природа прокидається після зимового сну. Весняними вісниками ці квіти стали тому, що завжди першими повертали свої пелюстки до сонячних променів.

Одного весняного дня на лісовій галявині біля ріки з'явилися чудові та дивні квіти. Теплий весняний вітерець лагідно пестив їхні пелюстки. Лісові жителі приходили подивитися на дивні та ніжні квіти. Раптом на небі з'явилися темні хмари, зв'явся сильний вітер, почалася хурделиця. Ніжні пелюстки квітів та тоненькі стебельця накрило снігом... Все навколо ніби завмерло від холоду та морозу. Зима нагадала про себе. Раптом один з первоцвітів підняв з останніх сил свої пелюстки і, дивлячись на затьмарене небо, заплакав від жалю та холоду. Природа змилювалася над цими ніжними квітами. Хмари розігнав

вітер, квіти ожили, сніг поступово розтанув. Вся галявина вкрилася первоцвітами.

Неймовірна краса привабила людей. З тих пір первоцвіти стали символами весни та краси.

З покоління в покоління люди бережливо ставилися до цих квітів, оберігали.

Якщо ж хтось насмілиться зірвати первоцвіти і викинути із зневагою, чи розпалити вогнище на тому місці, де ростуть ці квіти, то з часом ці квіти зникають. А люди, які таке творять за народними переказами рано чи пізно повинні посадити таку кількість первоцвітів, яку знищили. Інакше природа помститься буревіями та сильними снігопадами за знищені вісники весни.

То ж пам'ятаймо про те, що те, що дано нам природою потрібно берегти та доглядати. Первоцвіти були і будуть завжди весняним чудом. Радістю, яка милує око та тішить людей своєю красою.

Анастасія ЛИТОВЧЕНКО

учениця 5-Б класу

Міліївського опорного ліцею

ім. Дмитра Загула

ПІДСНІЖНИК – КВІТКА НАДІЇ

В давні-давні часи, коли зароджувався наш світ, жили боги та богині, котрі правили людьми, тваринами, рослинами та природними стихіями.

Одного разу, сиділи всі боги за столом і планували, хто з богинь весни має впустити на землю тепло і проводити зиму. Слухала це дуже жорстока богиня холоду і зими Морена, і планувала підступний план, як запобігти приходу весни, якою багато років правила богиня Камелія. Богині знову передали права і владу скіпетру Камелії, але коли він

дійшов до рук Морени, вона промовила закляття, яке не дозволить повністю дати владу богині весни і її стихіям, воно викликало страх у всього живого, і тільки сміливість може його силу зламати.

Проходили дні за днями, день ставав довшим, а тепло так і не приходило.

Люди ходили тривожні і злі, кликали весну, але марно, люта зима не відпускала своєї влади.

Зібралися боги на раду, щоб дізнатись чому не працює скіпетр в руках Камелії. Вийшла зла Морена до богів і сказала їм, що тепер тільки її влада буде царювати на землі, холод, сніг і лютий мороз, і з кожною зневірою людей на землі, холод і сніг буде тільки збільшуватись, і лише сміливість може зруйнувати її плани і закляття.

Одного ранку, зійшла на землю богиня Камелія і, йдучи босоніж полем, біля лісу по холодному снігу, вона заплакала, бо бачила, яка вона безпорадна перед зимою та її володаркою. Вона ішла полем і плакала, а сльози горохом котилися вниз, замерзаючи, падали маленькими кристаликами на сніг. Іде богиня, аж раптом чує пташиний спів, вона озирнулася, щоб подивитись хто це так гарно співає і побачила сліди на снігу. Та не від її ніг, то були сліди від кришталевих сліз, де вони впали, виднілась зелена травичка і малесенькі паростки підсніжників. Камелія присіла до них, і здивовано спитала, як вони тут вижили під снігом, обпечені морозом. Почула у відповідь голос: «Дорога наша богине, вже

тисячоліттями все відбувається своєчасно і правильно, одну пору року змінює інша, але тебе, богиню весни, вважають наймогутнішою, ти даєш надію, щастя, радість, несеш тепло і затишок у земному просторі, прокидається все живе і люди стають добрішими і щасливими. Я просив траву, щоб набрала сміливості і проросла крізь сніг, я просив кущі і дерева, але їм усім бракує тепла і сміливості піти проти зими, але я не хочу бути таким, і ми з своїми побратимами спробуємо зламати закляття злої богині, але нас мало, і шар снігу завеликий для нашого пробудження». Тоді богиня знову заплакала, але від щастя, що знайшовся сміливець такий маленький і такий сильний... Вона ішла полями, розсіюючи свої кришталеві сльози, від яких брали силу підсніжники.

Відчувши ослаблення, богиня зими закипіла від гніву, вона була здивована такою силою сміливості малесенької квітки. Від люті вона почала сильніше морозити, закликати шквальний вітер на допомогу, але впевненість підсніжника, його побратимів і пробуджена сила весни, зламали закляття злої богині Морени.

Її назавжди позбавили сил і влади, і передали її достойнішій богині.

Тим часом богиня Камелія підійшла до сміливого підсніжника, який соромливо опустил свою голівку-квіточку вниз, і красувався під теплим весняним сонечком, чаруючи всіх своїм дивовижним ароматом та ніжною красою. Богиня присіла біля нього і сказала: «Відтепер, тебе будуть називати Галантусом, що означає надія. Ти будеш першою весняною квіточкою, ми разом будемо впускати весну на землю і приносити надію людям, віру у добро і справедливість».

Я теж вірю у добро і справедливість, і маю надію, що дуже скоро закінчиться війна, і в наших душах і серцях розцвітуть Галантуси – квіти надії.

Микола СЛАВНИЧ

учень 3-А клас

Міліївського опорного ліцею

ім. Дмитра Загула

МАГНОЛІЯ СЮЗАН

Настає весна. Вся природа прокидається від зимового сну. І моя улюблена квітка теж.

Магнолія Сюзан – гарний, квітучий чагарник або дерево. Рослина після посадки зацвітає швидко, цвітуть навіть маленькі кущики. Ця квітка користується великою популярністю. Чагарник щільний, на початку росту

конусоподібний, з віком набуває округлу форму.

Листки темно-зелені, овальні.

Квіти

дзвоноподібні,

фіолетові всередині і на кінцях світліші, різко ароматні.

Квітки

розпускаються раніше або одночасно з листям.

Час цвітіння квітень-червень.

Дерево

магнолії любить теплі

захищені сонячні місця. Ґрунти свіжі, родючі дреновані. Має високу морозостійкість. Магнолія красива не тільки під час цвітіння, а й протягом усього сезону.

Квітуча магнолія в саду, своєю красою, тішить усю нашу сім'ю.

Микола Швейко

учень 3-А клас

Міліївського опорного ліцею

ім. Дмитра Загула

ЗБЕРЕЖИ ПЕРВОЦВІТИ

Весна найпрекрасніша пора року. З найпершими теплими промінчиками сонця прокидається природа.

Про себе дають знати первоцвіти. Перші квіти, після зимових холодів, приносять радість та задоволення для душі. Навесні розпускаються бруньки, росте трава, прилітають птахи. Але найголовніше зацвітає майже кожна рослина. Земля потрохи стає веселішою, барвистою. Найпершими радують такі первоцвіти: мати-й-мачуха, пролісок, підсніжник, шафран. Пізніше серед першої травички з'явиться маргаритка. Надворі стане по справжньому красиво.

Радіймо весняній красі! Бережімо та захищаймо природу! Хай Україна розцвітає для мирного і щасливого життя. Дякуємо Богу і нашим воїнам за те, що ми можемо милуватися красою перших квітів. Мрію щоб найкращою квіткою навесні стала - квітка перемоги.

Я люблю весну.

Дарина ПОЛТАВЕЦЬ

учениця 5-Б класу

Міліївського опорного ліцею

ім. Дмитра Загула

- Привіт матусю!
- Привіт донечка! Як справи?
- Добре. -Снідати будеш?
- Ні, нам дали цікаве домашнє завдання і я хочу його скоріше виконати.

- Що тобі задали?
- Написати про
первоцвіт, мені
вчителька сказала
написати про
пустунчика.
- О, це красива квітка.
Її назвали пустунчик

тому, що вона бешкетниця?

- (невеликий сміх) ні, її так назвали тому, що вона квітка сміху.
- Зрозуміло.

Пройшов час

- Матусь я зробила уроки. Можна трошки на вулицю?
- Можна.
- Дякую.

Дівчинка вийшла на вулицю і зустріла квітку сміху (пустунчика)

- Дівчинко, дівчинко!
- Хто до мене говорить?
- Це я, квітка сміху.

- Ти де?
- Подивися вниз.

- Ого, яка ти красива!
- Дякую тобі що ти написала про мене.
- Немає за що дякувати.
- Ти щось вчила про мене?
- Ні.

- Ти знала, що я занесена до Червоної книги України?
- Ні, не знала.
- Зрозуміло, мені вже треба йти.
- Ех, шкода, що вона пішла...
- Матусю я дома.
- Як прогулянка?
- Добре, і ще я розмовляла з пустунчиком.
- Не видумуй, тому, що з квіткою розмовляти не можливо. Тому, що це рослина, а не людина.
- Ні! Розмовляла з нею!
- Добре-добре, я тобі вірю!

Іван ГАФЮК

учень 5-А класу

Міліївського опорного ліцею

ім. Дмитра Загула

ПЕРШІ ВЕСНЯНІ КВІТИ

Весна. Ось і прийшла довгоочікувана весна. Час коли все оживає, прокидається від довгого сну і безперечно милує око. Ліс в цю пору року ніби немовля народжується заново.

В цей час також прокидається ніжна з невеликою білою голівкою-дзвіночком і водночас смілива квітка, яка росте з під снігу та може витримати десятиградусний мороз – підсніжник. А в науці її називають - галантус, що означає молочна крапля. Надзвичайно тендітна, маленька красуня, пелюсточки якої схожі на краплі, а колір білий мов у молока. Також вона має одну особливість вона красується ще й на сторінках Червоної книги України, вона перша розцвітає і люди нещадно зривають її, викопають, що призвело до загрози вимирання красуні. Проте мій рідний край вона милує своєю присутністю і я пишаюся цим.

Кожного року моя сім'я вибирається в ліс в гості до сніжної красуні. Особливо багато її у сусідньому селі – Середній Майдан. Коли заходиш у ліс тебе охоплює особлива краса тендітності та ніжності і водночас сили. Ми милуємося красою цих квітів, але зриваємо тільки маленький

букетик, бо підсніжники мають особливість вони швидко в'януть, оскільки холод їм більш звичний, ніж кімнатне тепло.

Підсніжник – символ краси та настання тепла, тому кожному хочеться доторкнутися до них, а також подарувати коханим та найріднішим людям. Тому я всіх

запрошую на мою прекрасну Буковину, помилуватися квіткою, яка прикрашає наші ліси та поля. Бережіть природу, адже ми залежні від неї.

Владислав ОЛИНЧУК

учень 5-А класу

Міліївського опорного ліцею

ім. Дмитра Загула

ПІДСНІЖНИК – КВІТКА ВЕСНИ

Ще навкруги лежить сніг, а він вже пробиває собі дорогу до сонця. Спершу з-під трави видніються невеликі зелені листочки. Згодом з'являються білі голівки на тендітному стебельці.

Квітка має три ніжних пелюстки. Ростуть ці чудові квіти густими острівцями. Навколо поширюється чарівний аромат.

Мені подобається милуватись неймовірними первоцвітами, адже вони віщують пробудження природи від зимового сну та прихід весни.

Василь ДОЩЕВНИК

учень 5-А класу

Міліївського опорного ліцею

ім. Дмитра Загула

БЕРЕЖІТЬ КВІТИ!

Завжди думав, що моєю улюбленою порою року є літо, коли тепло, все зелене, квітне і багато смачних фруктів та овочів. А ще я люблю зиму, бо в цю пору року я народився і, якщо пощастить зі снігом, то можна покататися на

санках. Але я помітив, що з великим нетерпінням чекаю пробудження природи від зимового сну. Все навколо сіре і похмуре, дерева без листочків, земля без трави. І коли де-не-де починають з'являтися перші квіти, то і настрої

покращується, і стає радісно, що тепло не за горами.

З першими весняними квітами приходять весна і все навколо оживає! За цим так цікаво спостерігати! Пташки співають веселіше і голосніше, бджоли біля перших квітів вже невтомно працюють.

В нас вдома ростуть білоцвіті, первоцвіті, крокуси, гіацинти, підсніжники, які занесені до Червоної книги і ще багато інших квітів. назви яких я і не знаю. Але ми не зриваємо їх, милуємось ними на клумбах, фотографуємо.

Мені дуже не подобається, що в соцмережах люди викладають фото, де вони в лісі, а в руках великі букети зірваних квітів. Ну хіба не можна просто сфотографуватись і не зривати їх! Ви ж їх просто швидко викинете! Хіба не шкода квітів?

Люди, бережіть квіти, не зривайте їх просто так, адже вони не можуть себе захистити!

Анастасія КУДРИК

учениця 5-Б класу

Міліївського опорного ліцею

ім. Дмитра Загула

ПРОЛІСОК - НАЙКРАСИВІША КВІТКА ВЕСНИ

Я з сім'єю пішла на прогулянку і там побачила під пухкеньким снігом, що крізь землю пробивався пролісок. Мене переповнили емоції я дуже зраділа побачивши його.

Пролісок – найкрасивіша квітка весни. Все навколо прокидається після довгого зимового сну. На деревах ще немає листя. У лісах на галявинах ще лежить сніг, але квіточка вже пробиває собі дорогу до сонечка. Спочатку з'являється білосніжна головка квіточки.

За формою вона нагадує дзвіночок. Потім проростає тонке соковите стебельце і довгі вузькі зелені листочки. Квіточка просто заворожує своєю ніжністю. Неможливо відвести очей від цієї краси. На світанку, коли з'являється сонечко на небі, квіточка прокидається разом з

ним. Пролісок піднімає свою маленьку голівку, ніби хоче привітатися з сонцем. Весь день чарівна квіточка весни милує всіх своєю красою. Прикрашає лісові галявини. Увечері, коли починає смеркати, квіточка закриває свої маленькі очі, опускає голівку і засинає до ранку. Цілу нічку їй сняться добрі сни. Ця рослинка така мила й тендітна, що незрозуміло як вона пробиває кірку весняного снігу і витримує такі нічні морози.

Андрій МЕЛЕНКО

учень 5-Б класу

Берегометського ліцею №2

НЕВЕРЛЕНД

Це було в далекому 1391. Тоді почалась весна, королева наказала своїй служниці, щоб та пішла й нарвала

найгарніших квітів. Вона пішла в ліс і нарвала пролісків, нарцисів, тюльпанів та мускарів. Тоді вона взяла ще одну квітку і з'явилися двоє охоронців і повели її в портал. Вона пробувала вирватись, але не вийшло. Дівчина потрапила в другий вимір, там було багато квітів і був мир. Не було зброї і хвороб, і все було добре. Її поклали за ґрати, там вона

сумувала, її випускали рідко гуляти. Але вона хотіла повернутися до свого світу туди, де народилась. Дівчинка вже там була шість місяців і одного дня вона захворіла. У неї почалася алергія на квіти і вона не змогла там знаходитись. Минуло ще чотири місяці її перевели туди, де

квітів немає, в країну Неверленд. Це було для неї покаранням через те, що порушила закон.

Дівчина зрозуміла свої помилки та пообіцяла, що більше ніколи не буде зривати заборонені квіти. І тоді її відпустили з однією умовою, що вона стане берегинею червонокнижних рослин. Дівчинка отримала чарівний плащ, який був невидимий, коли вона його одягала її ніхто не бачив. Вона відправилась порталом додому і почала розказувати, що не можна зривати заборонені квіти, а того хто порушував заборону вона відправляла у портал. Дівчинка одягала свого чарівного плаща та ходила поміж квітів та оберігала їх.

Олександра МІНЯЙЛО

учениця 4 класу

Берегометського ліцею №2

КВІТИ НАДІЇ

Зима сипала снігами, віяла і здавалося, що пануватиме вічно. Все навколо спало міцним сном.

Раптом Зима помітила, що почали топитися сніги і подув тепленький вітерець. В повітрі відчувався дивний запах, який занепокоїв володарку холоду. І тут вона побачила первоцвіт. Розгнівалася Зима, як вони посміли з'явитися без її дозволу! Дунула крижаним подихом, насипала на квіти сніг. Первоцвіти похилилися, їм стало сумно. Розреготалася злюка Зима, подумала, що квітам кінець. З-за хмари виглянув сонячний промінчик, і

сталося диво! Первоцвіти стали пробиватися через сніг, посміхатися до сонечка, незважаючи на холод. Вони – маленькі, ніжні і тендітні, не побоялися лютої Зими, змогли вистояти проти її сили.

Первоцвіти дають нам надію, що добро обов'язково переможе, як вони щороку перемагають грізну Зиму! І прийде Весна, переможна Весна!

Євангеліна СИВАЧУК

учениця 4-А класу

Зеленівського ЗЗСО І-ІІ ст.

КАЗКА ПРО ПРОЛІСОК ВЕСНЯНИК

У дрімучому лісі, серед засніжених, на невеличкій галявині під грудкою снігу жив маленький пролісок на ім'я Весняник.

Щороку, з настанням весни, коли проблискували перші промені сонця Весняник прокидався від зимового сну і весело спілкувався із своїми пернатими друзями горобчиком Гордієм і синичкою Сінькою. Їхня весела компанія гарно проводила час.

Але цієї весни так не сталось, як завжди...

Горобчик Гордій та синичка Сінька прилетівши на галявину до свого приятеля Весняника не побачили там його. Замість нього там була величезна купа снігу. Побачивши це все, вони дуже засмутилися і не знали що робити.

Трішки поміркувавши, Гордій сказав: «Сінько, а давай полетимо до сонечка, щоб воно світило ясніше і гріло тепліше.» Довго не думаючи, друзі полетіли.

Сонечко їхнє прохання виконало. Повертаючись від сонечка пернаті здалеку вже помітили, як їхній дружок Весняник прокидається від зимового сну. Вони дуже зраділи і не менш зрадів Весняник піднімаючи свою біленьку голівку, побачивши друзів, які летіли до нього.

З того часу Весняник, Гордій, Сінька та Сонечко ніколи не розлучались і не залишали один одного в біді, та жили однією дружною компанією.

Соломія МАНКИШ

учениця 4-А класу

Зеленівського ЗЗСО І-ІІ ст.

КАЗКА ПРО ПЕРВОЦВІТИ

Колись, дуже давно, напередодні кожної весни прокидалися з-під землі первоцвіти та сповіщали світ про те, що весна прийшла. Це були дуже ніжні та гарні квітки.

Прийшли якось до лісу два хлопці: поганий та хороший за квітами для своїх матерів на свято.

Поганий одразу побіг наперед та почав зривати найбільші та найгарніші первоцвіти. А хороший почав обирати найніжніші квіточки, які не зів'януть та довго будуть рости.

Як ви гадаєте, чиї квіти скоріше зів'януть, ті які подарував хороший чи поганий хлопець?

ДЕ ЖИВУТЬ ПРОЛІСКИ?

Колись дуже давно, коли Бог дозволяв рослинам вибирати, де вони хочуть рости, всі дерева, кущі та квіти мрійливо обирали собі країну.

Першими, звичайно вибирали велетенські дерева-баобаби. Найстарший звернувся до Бога з проханням жити там, де дуже тепло:

- Ви такі величні дерева, будете жити в Африці! – мовив Всевишній.

Наступними прийшли вже менші представники рослинного світу – кущі жасмину:

-Ми б хотіли жити там, де є цікава культура і ми будемо її частиною.

- Отже, вам підйдуть індійські сади! – відповів Бог.

День за днем всі рослини чекали відповіді де вони будуть рости. І нарешті, дійшла черга до найменших рослиннок- синьооких пролісків.

– Чи придумали ви в якій країні ви б хотіли мешкати?

– Так, Боже, – сором'язливо відповіли проліски, – ми б хотіли все життя провести там, де є працьовиті люди, які навіть коли сумно – співають, де живуть відважні козаки. Там, де до сходу сонечка матері набирають джерельної цілющої водиці для своїх дітей. Там, де нас будуть оберігати, а Тебе поважають та прославляють!

– На цілому світі є тільки одна така країна – Україна, там ви будете процвітати!

З того часу, з давніх-давен, оселилися та квітнуть проліски на галявинах, узліссях, при дорозі найкрасивішої країни у світі, милуючи погляди прохожих людей. І ніхто їх не кривдить, не зриває, адже сам Бог велів їм тут рости!

Тетяна МОЙСЮК

учениця 5 класу

Зеленівського ЗЗСО І-ІІ ст.

ПЕРВОЦВІТИ

Щороку світ з нетерпінням чекає весни. Усьому і усім хочеться нарешті тепла і яскравого сонечка.

Першими вісниками всіма очікуваної пори є квіти, які за свою першість отримали назву первоцвіти. Вони своїми яскравими барвами сповіщають про прихід весни, тепла і сонця.

Існує декілька різновидів первоцвітів. Мої улюблені – це проліски. Я полюбила їх за ніжний блакитний колір і зелені, як стрілочки, листочки, що ніби простягають свої рученята до сонця і неба.

Ілона ПОНІЧ

учениця 7 класу

Зеленівського ЗЗСО І-ІІ ст.

ПЕРШИЙ ПРОЛІСОК

Одного весняного дня дівчинка Аліна збиралася до школи. І коли вона виходила з будинку, побачила біля садиби маленькі весняні квіти, які звалися проліски. У

школі перший урок був біологія і вчителька якраз розповіла про первоцвіти, перші весняні квіти: підсніжники, крокуси, нарциси. Алінка дуже зраділа, тому що вона любила весняні квіти понад усе. Вона розповіла всім однокласникам про проліски, які побачила вранці, йдучи до школи.

Після уроків Аліна бігла додому, щоб виконати домашнє завдання, яке дала вчителька. Це було завдання написати

історію про улюблену весняну квітку. Аліна дістала стареньку книгу своєї бабусі, яка пережила ще голодомор і Другу Світову війну. Там була записана цікава розповідь про пролісок. Аліна прочитала і записала в зошит: «Колись Єва дуже замерзла і стала плакати,

згадуючи про теплі райські сади. Щоб утішити її, Бог перетворив кілька сніжинок у квіти проліска. Побачивши квіти, Єва звеселішала, і в неї з'явилася надія на краще. Звідси і вважається, що пролісок символ надії.

На наступному уроці біології вчителька зібрала зошити з домашніми завданнями і почала читати твори школярів. Але коли прочитала Алінину історію, всі були в захваті і питали звідки вона дізналася про таку легенду. Дівчинка розповіла про старовинну бабусину книгу, де записано багато легенд і інших цікавих історій. Діти подякували і попросили принести цю книгу наступного разу до школи.

Олексій МАЛИШ

учень 2 класу

Чорногузівського ліцею

Виявляється, що ранньою весною з пробудженням природи прокидаються і перші ранньоквітучі рослини. Адже у весняний час, після довгої зими, людина, можливо

просто для того, щоб потримати яку-небудь квітку в руках зриває її, а частіше, навіть, збирає букет з перших весняних квітів, які дуже швидко в'януть та безжально викидають їх. Дуже прикро, що люди забувають, що серед перших квітів весни є рідкісні види рослин, які занесені до Червоної книги України.

Виявилось, що первоцвітів досить багато і серед них такі квіти як проліски, медунка, проліска, ряст, примула (баранчик), анемона Лютикова, гусяча цибуля, чистяк весняний, мати-і-мачуха, тюльпан дібровний, жовтець весняний. Важливий момент з життя первоцвітів, це те, що для розвитку рослин необхідне сонячне світло. Ранньою весною дерева і чагарники ще не одяглися листям, і світло проникає до самої землі.

Оскільки навесні починає танути сніг, первоцвіти отримують достатню кількість вологи, саме тому ґрунт в цей час вологий і води первоцвітам вистачає. Рання весна - пора підступна. Тепла мало і ніжним квітам ще належить пережити раптові снігопади і заморозки. Ось тому, стебла і

бутони покриті волосками. Ці волосинки охороняють їх від весняних холодів.

Всі завжди звертають увагу на те, наскільки красиві ці квіти, з яскравим забарвленням. Це не може не привертати увагу комах, які дуже голодні, бо теж щойно прокинулися, а яскраве забарвлення квіток дуже помітне в порожньому весняному лісі для залучення перших комах запилювачів.

Але так як за такий короткий час ці рослини ростуть, а при весняних похолоданнях не можна накопичити багато поживних речовин, необхідних для розвитку високих і потужних стебел і великих листків, то всі первоцвіти мають невеликі розміри.

Прогулянка до лісу ранньої весни – просто спокуса. Руки так і тягнуться до квітів... Але не поспішайте рвати це чудо!

Збирання первоцвітів дуже шкідливе для природи тим, що не дає можливості рослинам утворити насіння. До того ж пошкоджуються сусідні квітки, ламаються стебла та бруньки, повністю нівечиться рослини.

Всі, мабуть, не раз помічали, як на початку весни починають продавати невеличкі букетики із ранніх весняних квітів. Чи зможемо ми уявити, що одного теплого весняного дня люди не побачать на ринку жодного такого букетика? Гайнуть у ліс — а там теж квітів немає. А все тому, що чимало видів первоцвітів занесені в Червону книгу України. І, як би не прикро було це визнавати, але ці тендітні рослини на межі зникнення.

Коли хтось хоче зірвати квітку, то, звичайно ж, обирає найкращу і найбільшу, а значить — здорову. Крім того, зривання квітки пошкоджує цибулину і насіння: у рослини

утворюється своєрідна «ранка», і в неї можуть потрапити бактерії. А поживні речовини рослинка отримує завдяки фотосинтезу, що проходить у листочках. Якщо зірвати їх, цибулина вже не зможе отримати запас сил до наступного року.

Зірвали стеблину з трьома первоцвітами - це означає, що загинуло 45-60 насінин. І як наслідок – відсутність нових рослин.

Для багатьох комах перші квіти весни є джерелом живлення. Неважко здогадатися, що буде з метеликами, бджілками, іншим комахами, коли зникнуть первоцвіти. Чимало з них захищають ліс від шкідників, і якщо їх не стане, нікому буде «лікувати» дерева.

Олена МОСКАЛЮК

учениця 7-Б класу

Чорногузівський ліцей

Одного разу дівчинки Настя пішла в ліс шукати первоцвіт, та заблукала. Вона не могла знайти дорогу додому. Так і не знайшовши, жодної квіточки. Вона кричала, гукала в пошуках допомоги. В руках вона тримала листочок у дубового дерева. Та ось Настя його опустила, вона нахилилась підняти листочок. Схилившись вона побачила «килимок» встелений

первоцвітами, які допомогли їй знайти дорогу додому. Ось так Настя познайомилася з первоцвітами, які врятували її та допомогли знайти стежинку додому. Бережімо первоцвіти, вони наші рятівники!

Олександра КОВБІШ

учениця 7-Б класу

Чорногузівський ліцей

Колись дуже давно, напередодні кожної весни прокидалися з-під землі підсніжники та сповіщали про те що, прийшла весна. Це були дуже ніжні та гарні квіти, саме тому на них було покладене завдання – першими з'являтися навесні. Вони розквітали посеред снігу та своїми ніжними пелюсточками наповнило світ краси.

Люди часто милувалися надзвичайними квітами, і підсніжники слухаючи гарне слово у свою адресу ставали занадто гарними та красивими!

Анна ХОПТА

учениця 5 класу

Чорногузівського ліцею

ЗБЕРЕЖИ ПЕРВОЦВІТИ

Весна - чудова пора року. З приходом весни все змінюється на краще. Саме в цей час пробуджується вся природа після зимової сплячки. Сонячні промені, які потрапляють до самої землі, пробуджують квіти. Одні із

перших починають розпускатись квіточки, які називаються первоцвіти. Природа їх розмальовує в яскраві кольори, які неможливо не помітити. Вони відчують ще не зовсім теплі, але вже приємні промінчики весняного сонечка. Це дивовижні рослини, які можуть цвісти навіть тоді, коли в лісі на деревах ще нема ні листя, ні квітів.

До первоцвітів, які дарують весняний настрій і свою тендітну красу належить багато квітів: проліски, підсніжники звичайні, дикі тюльпани, цибуля ведмежа (черемша), горицвіт звичайний, сон-трава, ірис карликовий, конвалія, вовчі ягоди пахучі, білоцвіт весняний, фіалка запашна, анемона дібровна, зозуліні черевички звичайні, примула звичайна, морозник Кавказький, шафран Гейфелів (крокуси), медунка темна і ще багато інших рослин.

Про ці тендітні квіточки складено багато пісень, віршів, казок, легенд, прислів'їв, загадок. Ось декілька з них:

Лікувальну силу маю
Жовтим цвітом розквітаю
Називають ключ весни
Як я звуся? Ти скажи?
(Первоцвіт)

Перша квіточка весни
Тихо під сніжком куняла
Дмухнув вітерець тепленький
І з'явився цвіт біленький
(Підсніжник)

Квітка я ніжна, низенька, дрібна
Коли розквітаю, приходять весна
Мій цвіт фіолетовий, п'ять пелюсток
І довго я квітну між інших квіток.
(Фіалка)

Перші проліски весняні,
Первоцвіти в саду
Забриніли знов під снігом
Дарять нам свою красу! (Скорочено)

Первоцвіти квітнуть, весну – красну чують.

Пісня: муз. Анни Олейнікової
сл. Валентини Чайковської

Місяць лютий вже склав у торбинку
Морозець, і бурульки, і сніг,
Попрощавшись з усіма за хвилинку
Та й пропав, завернувши за ріг.

Лиш сніжок розтане, первоцвіт весняний
Запах у повітрі розіллє духм'яний .
Жовті і блакитні, білі та бузкові-
Тішать нас весною квіточки чудові.

У повітрі запахло весною
Перша зелень вкриває поля
Первоцвіт наш сміється з тобою,
І радіє красі цій земля.

Легенда про пролісок: синьооку дівчину Катерину татари везли на чужину, і там, де сльози красуні падали на землю, виростили квіти проліски, такі ж сині, як її очі.

Можна ще дуже багато розповідати про ці чудові Божі створіння, але на жаль за останні роки кількість первоцвітів дуже скоротилася. Рослини, які віщують про прихід весни опинилися на межі зникнення.

Первоцвітам не страшні ні сніг, ні морози, їх набагато, вони добре пристосовані до таких умов, але у них інший, набагато страшніший ворог, від якого важко врятуватися – ми з вами. Це відбувається тому, що люди перетворюють ці квіточки на їхній спосіб заробітку. Невинні рослини опиняються в руках людської жорстокості. Вони навіть не встигли порадіти теплому сонячному промінню, бо люди зривають їх продають та прикрашають свої будинки. А вже через день викидають на смітник, бо зів'яли.

В Україні зникло майже 50 видів рослин, і це тільки початок. Ще трішки і ми більше ніколи не зможемо милуватися їх красою, а вже наші діти та онуки будуть знати про них лише з книжок і оповідань.

Щоб все ж таки зберегти первоцвіти потрібно відмовитись від збирання, продажу рослин. Збирання первоцвітів також дуже шкідливе для природи тим, що рослини коли їх зривають, не можуть утворювати насіння. Ламаються стебла, бруньки, пошкоджуються квіточки. Ми

їх знищуємо, а коли купуємо у когось, то цим допомагаємо знищувати цю красу нашої природи. Масове знищення ранньовесняних квітів спричиняє зменшення їх кількості в природі, а часом до повного зникнення. Можна тільки припускати, що буде з метеликами бджілками та іншими комахами, якщо зникнуть первоцвіти. Ці рослини є джерелом живлення для них. Багато комахок захищають ліс від шкідників, і якщо їх не буде, дерева буде нікому лікувати.

Тому більшість первоцвітів занесені до Червоної книги України і оберігаються законами України. У нашій місцевості Буковини, є заповідні місця, які досліджують і зберігають природні багатства.

Це Ботанічний сад Чернівецького університету, один з найменших в Україні. Якраз в цей час там розквітають червонокнижні первоцвіти. Там є всі види рослин первоцвітів, які ростуть у нашій області. У Ботанічному саду проводять екскурсії, де можна побачити цю невимовну красу.

Пам'ятайте у рослин і тварин немає начальників, депутатів, їм нема кому поскаржитися, їх нема кому захистити, тільки ми- дітки і дорослі, які живуть разом з ними, можемо це зробити.

І найголовніше їх неможливо відреставрувати і відновити зниклі види рослин, які творяться природою і Богом десятки тисяч років.

Подивіться на ці перші весняні квіточки, які вони ніжні, тендітні та яскраві з ними розквітає Україна і наше майбутнє.

Отже, захищай. Не зривай, оберігай первоцвіти!

Інеса БУДЗ

учениця 2-А класу

Драчинецького

опорного ЗЗСО I-III ст.

КАЗКА «МРІЯ КВІТОЧКИ»

На краю села, біля невеличкого лісу, розляглася мальовнича галявина. Ця галявина була домівкою для багатьох царств – царств Первоцвітів. Ці квіти віщують людям про закінчення зими та початок весни. Одне із цих царств називалось царством Пролісків. Царював же в ньому Олександр – могутній та справедливий цар, який мудрою рукою керував своїми підданими.

Але одного разу сталась біда – його дружину, чарівну квітку Альону, зірвали люди. Цар залишився сам зі своїм сином Алексом, який сумував за своєю люблячою мамою. Сам цар дуже довго горював за дружиною, але через певний час знову одружився. Його дружиною стала квітка із сусіднього царства Конвалій – Анна, у якої була донька на ім'я Сонечка.

Алекс став дуже самотнім після смерті матері, оскільки батько був постійно зайнятий роботою. Але, з появою Альони та її доньки, його життя заграло новими барвами. Альона була хорошою мачухою та полюбила Алекса, як свого рідного сина. Сонечка ж стала йому хорошою подругою, він любив слухати її мрії про подорожі світом. Вона любила багато речей: співати, танцювати, пізнавати природу інших країн та із задоволенням слухала розповіді про них.

Вони росли підтримуючи одне одного, з кожним днем їх дружба ставала міцнішою. Сонечка марила подорожами та

пригодами, в той час як Алекс допомагав батькові з царством, а вільний час проводив із нею. Він дуже хотів, щоб її мрія здійснилась та шукав шляхи, щоб допомогти їй, адже розумів, що по законам природи квіти не можуть подорожувати.

Одного разу Алекс почув історію про фею, яка здійснює бажання. На жаль, її було важко зустріти, оскільки вона завжди була заклопотана своїми справами. Він не спав ночами, щоб зустріти її і одного

вечора йому це вдалось. Він спробував заговорити до неї:

- Ви...фея? – запитав Алекс.

- Так, я фея Синьоочка, а ти хто?

- Я, принц царства Пролісків, мене звати Алекс. Я дуже довго вас шукав!

- Чому ти мене шукав? Тобі щось потрібно?

- Я хотів запитати, чи правда, що ви можете виконувати бажання?

- Так, це правда, а яке у тебе бажання?

- У мене є зведена сестра, її звати Сонечка, і вона мріє...

Він несподівано затихнув і задумався. Якщо фея здійснить мрію, то Сонечка його покине. Але ж вона так мріє про подорож! Алекс хотів, щоб Сонечка була щасливою, тому вирішив домовити:

-...вона мріє подорожувати світом. – Сказав він впевнено

Фея Синьоочка глянула на нього, подумала та сказала:

- Добре, на світанку здійметься вітер, який зможе забрати її в подорож.

Він подякував феї і вона зникла. Хоча Алексу було важко, він все ж таки розповів все Сонечці. Вона була неймовірно рада, написала листа матері та попрощалась з Алексом. Їй було неймовірно прикро, що він не зможе поїхати з нею.

Настав ранок, здійнявся вітер та підхопив конвалію Сонечку... Але не тільки її! Вітер підхопив і Алекса разом з нею. Фея прочитала серце Алекса та виконала бажання

обох, бажання Сонечки подорожувати та бажання Алекса – бути разом з нею. Вітер підняв їх вверх і дві квітки проліску та конвалії подорожували світом, заглядаючи у кожний куточок

невідомого для них світу. Переживши багато пригод, вони повернулися додому через рік, коли з-під снігу почали з'являтися царства Первоцвітів.

Алекс та Сонечка пройшли ще велику кількість пригод коли зрозуміли те, що не можуть жити одне без одного. Саме тому, вони вирішили одружитись, після чого і в подальшому житті проживали разом всі свої удачі та невдачі.

Лілія ГРИГОРІЙ

учениця 2-А класу

Драчинецького

опорного ЗЗСО I-III ст.

ПЛАНЕТА ПЕРВОЦВІТІВ

У галактиці є багато різних планет, але найпрекрасніша серед всіх – планета Первоцвітів.

На цій планеті ростуть тільки Первоцвіти, тому в неї така назва, а ще там живуть маленькі люди. Кожна сім'я

доглядала та вирощувала по одному виду квітів. В одній із таких сімей було п'ять донечок і п'ять синочків. Діти дуже любили допомагати своїм батькам доглядати за квітами. Їхні мама і тато завжди їх вчили, що на цій планеті є правило: не зривати жодних квітів, бо

якщо зірвати хоч одну квіточку, то планета загине.

Одного сонячного дня, діти пішли гратися на свою улюблену галявину. Один з братів побачив квітку, яка була не така як всі. Вона була кривенькою, маленькою та ще й дивного кольору. Він подумав, що треба зірвати її, щоб інші квіти не стали схожі на неї і зовсім забув правило, яке постійно нагадували батьки. Зірвавши квіточку, він пішов з братами та сестрами додому.

Наступного ранку діти прокинулись та почули як плаче їхня мама, розмовляючи з батьком вона промовила: «Хтось зірвав квіточку... Планета загине!»

Діти налякалися та сховались, а той хто не послухав батьків вирішив зізнатись. Вислухавши сина, батьки пішли з ним на галявину, щоб врятувати планету, вони знайшли ту квітку, яка лежала серед інших квіток і спробували знову посадити її в землю. Після чого, полили росою та повернулися додому, в той час як хлопчик залишився на галявині та молився за квіточку.

Пізно ввечері, він заснув, а коли прокинувся – наступив ранок. Згадавши чого він там, наляканий та сонний, він глянув на квітку та зрадів, бо вона була жива і стала красивішою. Він чимдуж побіг додому, щоб розповісти батькам чудову новину.

Вислухавши, вся сім'я зраділа та вирішила створити свято в честь квітів. Відтоді, кожного року святкується свято «Життя квітів». Сам хлопчик пообіцяв більше ніколи не зривати квітів, які б вони не були.

А мораль цієї казки така: не зривайте квіти, вони є життєво необхідними для деяких комах та тварин. Також не забуваймо про те, що вони є прикрасою нашої планети. Саме тому, старайтесь їх берегти!

Михайло КУРЧАК

учень 2-А класу

Драчинецького

опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.

НЕ ОБРАЖАЙТЕ КВІТІВ!

Жили собі у лісі Фіалка і Нарцис. Їхня домівка була затишною і гарною. Кожного ранку, прокинувшись від сну, вони віталися та раділи сонячному дню. Вони зустрічали разом схід сонця, разом тремтіли холодними

ранками, разом раділи пташиному співу та разом мріяли. Одного разу на їх галявину сорока принесла новину, що прийде людина і все знищить.

- А хто така людина? - спитала Фіалка.

- Я чув колись від весняного вітру, що це ті, хто живе за нашим лісом. Люди іноді приходять до нашої домівки. Хтось помилуватися красою, помріяти, відпочити. Такі думки я читав в їх голівках. Але приходять і ті, які завдають лісу шкоди.

- Але я не хочу, щоб люди завдавали мені чи моїй домівці болю,- сказала Фіалка

- Нажаль, правда. Не всі однакові, сподіваймося, що все буде добре.

Квіти обійнялися пелюстками та посміхнулися одне одному. Їхнє лісове життя продовжувалося далі, проходило багато днів, багато крапельок роси впало на пелюстки квітів. І все здавалося таким звичним та милим, аж поки не настав той день, що запам'ятався всім надовго. Ранок розпочався, як завжди радісно, лиш тільки отой шум, що доносився здалеку не давав спокою.

- Нарцисику, ти чуєш?- спитала Фіалка,- що це за звуки?

- Чую, щось прекрасне та разом з тим насторожуюче,- відповів він.

- Я чую сміх та радість, хтось іде. Ховаймося скоріше, бо щось мене насторожує,- стурбовано метушилася квітка.

- Нічого боятися, все спокійно,- запевняв Нарцис, хоч і сам чомусь тремтів всім стеблом.

Квіти очікували чогось страшного, яке насувалося на них. Вже здалеку вони побачили декількох постатей, які бігали, гралися веселилися. Так, це були люди. Все було б добре, якби хтось з них не помітив квіти на галявині і запропонував їх зірвати. Наші друзі дуже злякалися, але цим не закінчилося. Зненацька на землю впала обгортка від шоколаду, потім кинули пляшку від води, потім ще багато папірців, які накрили нашу Фіалочку. Вона намагалася звільнитися з-під величезної ковдри, яка важко лежала на ній, але нічого не виходило, втомившись боротися, знесилена, вона впала своїми листочками до землі. Як лиш Нарцисик не намагався допомогти їй, як лиш він її не підбадьорював, але не зміг нічим допомогти. От тепер він зрозумів, що ображений на людей, які прийшли до лісу, які хотіли їх зірвати і топтати. Він подумав, що було б краще полетіти у космос. Нарцис не знав, що воно таке і де це. Він почув колись, як вітер розповідав деревам про космос, який він далекий та спокійний, і що туди можна добратися лише побудувавши космічну ракету. Вже уявно він відвідав Місяць, потім Марс і Сатурн. І зізнаючись, самому собі: він задрив вітрові, бо він скрізь літає та багато знає. Після тривалої, уявної подорожі квітка дещо зрозумів.

- Гарно там в Космосі, але найкраще вдома – сказав Нарцис.

- Згоден з тобою, – відповів вітер та дмухнувши щосили здув все з нашої Фіалочки.

Квітка була зовсім знесилена. Нарцисик обійняв свою подругу і вона почала підіймати свою голівку. Вони жили довго і щасливо, а люди зрозумівши свої вчинки, більше не ображали і не топтали чудові квіти.

Євген ЖАЛОБА

учень 2-А класу

Драчинецького

опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.

КВІТКА В МАЙНКРАФТІ

Був собі первоцвіт Шафран, який жив біля Чорного моря та лісу з виноградними лозами. Це була надзвичайно красива місцевість, у всіх хто туди потрапляв залишались приємні спогади. Майнкрафт – захоплююче місце, де можна творити різні речі,

втілювати свої фантазії. Цього дня в країні все було, як завжди: будувалися будинки, створювалися цікаві конструкції, люди розмовляли з квітами про плани на майбутнє. Та враз все змінилося: наш Шафран замовк, бо він побачив біля себе археологів, які досліджували це місце. Внизу, на них чекали їхні верблюди. «Дивно, що їм потрібно тут?» – думала квітка. Він раніше ніколи не бачив цих людей тут. Тому їх поява не віщувала нічого доброго.

Через деякий час в чарівній країні почувся гамір та крик. Це були археологи, вони знайшли золотий злиток, але забрати його не вийшло. Як тільки вони потягнулися за злитком, то з-під землі виліз Варден – охоронець цього

місяця, який дуже не любив шум. Він почав затягувати їх в свої володіння, не бажаючи віддавати скарб. Всі насторожливо дивилися, як археологи просили про допомогу, пояснюючи, що вони хочуть показати всім знахідку і нікому не хотіли завдавати шкоди. Але їм пощастило, на допомогу прийшов Бог Майнкрафту і прогнав злого Вардена, врятувавши археологів. Ви запитаете мене хто він? Вам цікаво? Я відповім вам: «Так це ж я – первоцвіт Шафран».

Археологи змогли забрати давній злиток та віддали до музею, де багато людей змогли насолодитися його красою. А ми й далі складаємо різні цікаві споруди, створюємо казковий світ Майнкрафту.

Христина РОМАНОВИЧ

учениця 2-А класу

Драчинецького

опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.

ДРУЖНІ КВІТИ

Дружба – це дуже цікава річ. Її не купиш, але її можна знайти, якщо тобі пофортунить. На галявині біля поля, де шумлять трави і грається вітер, росли собі дві квітки, одну звали Сон-

трава, а другу – Конвалія. Того року весна була ранньою та спекотною. Сонце пригрівало, немов влітку. Десь обідом Сон-трава сказала, що у неї скоро закінчиться вода і вона боїться, що зів'яне. Тоді Конвалія пообіцяла поділитися

водою зі своєю подругою і Сон-трава, яка зів'яла через спрагу, знову розцвіла. Наступного дня Конвалія сказала, що у неї не ростуть та опадають листочки. Сон-трава поділилася своїми листочками з подругою. Та, мабуть, те місце, де вони вирости було не сприятливе для їх росту. Адже квітам потрібна вода, поживні речовини, світло і тепло.

Аж раптом, одного разу, лісом йшла бабуся. Їй сподобалися квіти, які росли на галявині, але вони були зів'ялі та кволі. Вона вирішила взяти їх додому та посадити в своєму квітнику.

Квіти були раді цьому, що їх будуть доглядати і поливати. Через місяць вони побачили навколо багато таких квітів, як вони. Клумба у бабусі розквітла та милувала око. Після невеличкого дощучку, на небі появилася веселка, навколо була неймовірна краса. Наші друзі були раді можливості жити разом у такому прекрасному місці і раділи всьому прекрасному. Так жили вони душа в душу ще довго років і милували око всіх, хто проходив попри бабусиної клумби.

Олександр РУСНАК

учень 2-А класу

Драчинецького

опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.

ФІАЛКА ТА БУР'ЯН

На кольоровій галявині, де було безліч квітів, росли собі разом фіалка та бур'ян. Вони там вже були довгий час,

разом прокидалися, разом вмивалися росою, разом раділи сонечку. Коли йшов дощ Фіалка пила воду і бур'ян пив воду, але чомусь вона залишалася маленькою тендітною, а бур'ян зміцнів, став високим. Так і жили вони дружньо, а

коли була негода, то він своїми величезними листками закривав та оберігав свою подругу.

Одного разу на галявину прийшла людина, це був жаркий день. Вона сіла під кущем і побачила прекрасну квітку та велетня, що був огидним та потворним, ще й з колючками. Людина ділилась з фіалкою водою, а бур'ян пригнула ногою, щоб зламати. Фіалка була щаслива, бо втамувала спрагу, але коли повернула свої голівки, то побачила, що її товариш пригнувся та починав в'янути. Тоді, вона вирішила поділитись водою з ним, обійняла його своїми тендітними пелюстками.

Він був дуже вдячний своїй подрузі і жили вони так довго та щасливо.

Кіра МАНКИШ

учениця 2-А класу

Драчинецького

опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.

ЛІСОВА СУПЕРЕЧКА

Ось і до нашого лісу завітала весна. Все навкруги забуяло, ожило: дерева, луки, поля, кущі. Після довгого

зимового сну прокинулись лісові мешканці. Тихий шепіт струмочків пробудив їх та порушив лісову тишу.

Раптом зашелестіло опале гілляччя і з'явився мохнатий бурий ведмідь. Довго клишоногий відпочивав, усю зиму грівся в затишній барлозі. Та час відчутти перші подихи ще прохолодного та уже такого свіжого, весняного повітря.

Почухавшись за вухом, потягнувшись що є сили, Ведмедик Потапенко вирушив на прогулянку.

«Який він все-таки прекрасний, наш ліс...», - подумав бурий сонько. Та раптом його роздуми порушив якийсь дивний шум, схожий на суперечку.

Що там сталося? Що за дивний галас? Треба розібратись». Прямо на галявині посеред лісу сперечались підсніжники з пролісками. Ці білосніжні первоцвіти ніяк не хотіли ділити галявину з іншими квітами, а проліски, в свою чергу, теж висловлювали своє невдоволення щодо таких пихатих та самовпевнених сусідів.

– Ми, підсніжники, – тендітні, білосніжні та благородні. І це наша галявина. Геть звідси! - вигукували квіти.

– Отож-бо, чому це ми маємо поступатися вам таким прекрасним місцем у лісі? Тут сонячно, просторо. Ця галявина просто ідеальне місце для таких яскравих, кольорових та рідкісних рослин. Ми даруємо усім оточуючим свою красу, бо вважаємось усмішкою нашого

прекрасного лісу! Досить, завтра ж домовимось, щоб місцеві білченята позривали вас, тим паче вони давно хотіли подарувати своїй мамі весняний букет. От вони зрадіють! - обурено вигукували проліски.

Мабуть, рослинки ще довго б сперечалися, якби наш Ведмедя не перервав їхню розмову. Бо замість ранішнього співу пташок він був змушений слухати пихаті балачки первоцвітів.

– Добрий ранок! – мовив Потапенко.

– Ой, хто тут? – одночасно вигукнули мешканці галявини.

– Це я, Ведмедик Потапенко. Ви так голосно сперечаєтесь, що я шалено обурений вашою поведінкою. Припиніть негайно шуміти! Своїм галасом ви порушуєте природній баланс. – заспокоював їх ведмедик.

– Хочу вам дещо розповісти. Ви знаєте, коли я був маленьким, батьки віддали мене до Лісової школи. Там було дуже цікаво! Особливо мені подобалися уроки природознавства. На них ми вивчали красу та гармонію природи, її взаємодію з людиною. Я зрозумів, що будь-який елемент живої природи унікальний, неповторний та має право на існування. Ви даремно сперечаєтесь. Підсніжники - красиві, ніжні, тендітні, і ви надаєте цій галявині витонченості та елегантності. А, ви – проліски, в свою чергу додаєте контрасту та робите її яскравою й помітною. Усі ми: рослини, тварини, дерева разом створюємо сприятливий клімат. А ви своїми суперечками руйнуєте гармонію лісу. Тим паче плануєте її нищити, зриваючи первоцвіти - перші подихи весни.

У школі нам наголошували, що рвати перші квіти, які є зникаючими видами та охороняються відповідними службами, категорично забороняється. А тим паче підбурювати інших мешканців лісу до таких злочинних дій, ой як не личить первоцвітам. Подумайте, чи варто зчиняти такий галас! Адже місця вистачить усім, а ви своєю унікальністю і такою різноманітністю лише доповнюєте один одного».

« А й справді, – замислились квіти, – можливо варто дослухатись порад Ведмеді.»

– Дякуємо Вам, Потапенко. Відтепер ми цінуватимемо свою неповторність та унікальність, даруватимемо оточуючим свою красу та усмішку, старатимемось збагатити ліс квітковими масивами та надати йому свіжого весняного аромату, правда ж , проліски? – з усмішкою запитали підсніжники.

– Авжеж, і обов'язково відтепер ми пильнуватимемо, щоб ніхто не зривав, не топтав наші прекрасні квіти, адже як може існувати ліс без перших весняних посмішок? – з гордістю заявили проліски.

– От і добре, ви молодці! Ви – первоцвіти, перші вісники нового життя, гармонійного розвитку та приходу весни! З вашою появою ліс ніби вдихає перші свіжі ковтки повітря та відроджується після холодного, затяжного зимового сну.

«А білченят не забудьте попередити про те, що зривати перші квіти не варто, не можна нищити пишні шати нашої матінки Землі!» – наголосив Ведмедик.

Тамара ТАНАСІЙЧУК

вчитель 2-А класу

Драчинецького

опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.

ДИВНИЙ СОН

В мальовничому селі жила дівчинка Надійка, що любила читати казки та малювати. Вона зростала в люблячій родині: мама завжди розповідала цікаві казкові історії про всіх на Землі, а тато їх оживляв на папері. Як ви вже зрозуміли – тато був дитячим ілюстратором. Дівчинка теж була наділена неабияким даром: вона вміла розмовляти зі своїми іграшками, а коли вона їм розповідала, як пройшов день у школі, що вони вивчали на уроках, то всі вони її уважно слухали, навіть деколи здавалося, що вони їй відповідають. От і сьогодні, поділившись враженнями за день у школі, вона вимкнула світло і лягла у своє ліжко. Надійка чекала завтрашнього дня з нетерпінням, адже завтра весь клас разом з учителькою Оксаною Володимирівною піде на екскурсію в ліс, що на краю села. На перерві дівчатка вже планували, хто скільки букетиків зробить, як будуть вітати квітами з приходом весни своїх рідних. Згадуючи все, що було у

школі, дівчинка заснула. Ніжний сон огорнув її теплою рукою, ніби хотів про щось розповісти...

– Ой, де я? – роззиралася навкруги Надійка.

Довкола височів буковий ліс, повний сонячного світла, пташиного співу та аромату квітів. Ще й біленькі шапочки з жовтими цяточками весело майоріли то тут, то там, наче ліхтарики. «Підсніжники, які вони гарні!» – здогадалася дівчинка. А онде, над самісіньким берегом лісового озерця, примостився найсміливіший з них. Надійка і собі підійшла до водойми та зойкнула, глянувши на дзеркальну поверхню. На дівчинку хитро позирала справжнісінька Сон-трава, вбрана в сарафанчик та фартушок.

– Хто ти? – здивовано поцікавилася квітка.

– Так це ж я, Надійка, – несміливо відповіла дівчинка.

– Оце так дивина, – вражено прошепотіла дівчинка. – Отже тепер я можу розмовляти з квітами?!

Доки вона роздивлялася квітку, з-за дерев почулися налякані голоси.

– Добрий день, дівчинко! – привітався один із квітів. – Ти прийшла нам на допомогу?!

– Щось не пригадую, щоб щось трапилось. І не пригадую, що ми з вами знайомі, – зізналася дівчинка.

– Та що це з тобою, адже ми тебе знаємо і завтра весь твій клас прийде до нашого лісу. Але нас попередили про небезпеку, – відповів шафран.

Конвалія важко зітхнула та похилила свої голівки додолу:

– Я зовсім не хочу покидати свій ліс! Кому прийшла ідея зірвати нас і забрати з нашого лісу?

Дівчинка поглянула на стежку, що вилася між деревами, нічого на думку не спало. Вона згадала про те, як з дівчатками збиралась робити букетики. Дівчинка аж розгубилася.

А Сон-трава дивиться та й каже:

– Що ж, можливо діти й не знають, що нас не можна зривати, тільки ти можеш нам допомогти. Кажуть щодесь живе фея, слово якої багато значить. Можливо ти її знайдеш і вона розповість дітям про нас. Якщо ти її не знайдеш, то завтра нас знищать!

– Ну добре, подивимося, – погодилася дівчинка. – Але де мені її шукати?

Хтось лагідно торкнувся голови Надійки і почувся ніжний голос:

– Прокидайся, пора вставати...

– Але я повинна врятувати... – прошепотіла дівчинка. Мама швиденько вийшла з кімнати, а дівчинка почала збиратися до школи. Але сон і нічні знайомі не йшли з Надійчиної голови...

Мама, допомагаючи доні взутися в чобітки, квапила:

– Доню, час до школи.

Дівчинка із задоволенням йшла до кольорової школи. Так-так, саме кольорової, адже там було весело, барвисто та яскраво і кожний день дарував щось цікаве та нове. Донечка ж у відповідь:

– Так, мамо, вже йду, бо сьогодні буде щось незвичайне!

– Добре вже, доню, – погоджується мама. – Що ж цікавого має трапитися?

Вийшовши з будинку, вони побігли доріжкою. Повз них проходили перехожі, що віталися з ними та проїжджали

автомобілі, поспішаючи по своїм справам. Дівчинка й не помітила, як опинилася перед школою, адже всю дорогу думала, що їй робити.

Зайшовши до класу, привіталася з однокласниками та вчителькою, яка поралася біля дошки, готуючись до уроку. Уже прозвенів дзвінок, вчителька привіталась з дітьми і повідомила, що перед тим, як вони підуть на екскурсію, вона хоче їх з кимось познайомити. Всі захоплено слухали та дивилися, як перед ними відкриваються ілюстрації. Спочатку казкового лісу, сонечка, озерця та жителів цієї галявини. От диво, це ж її нічні друзі, яких треба рятувати! Вчителька розповідала про кожного з них: шафран, ряст, пролісок, підсніжник, сон-трава. Діти з цікавістю слухали та розглядали квіти, але враз вона повідомила, що цим квітам загрожує небезпека і ми повинні врятувати їх, склавши пам'ятку. Тут Надійка нестримано крикнула:

– То ви і є та чарівна фея, яка їх врятує!

Оксана Володимирівна підійшла до дівчинки, посміхнулася й сказала:

– Мабуть, так, але без вас у мене нічого не вийде. Бо мої чари не діятимуть у лісі, а от якщо ми будемо дотримуватись правил з пам'ятки, то первоцвіти будуть врятовані!

Всі раділи та весело гомоніли, бо скоро підуть в ліс на екскурсію, але не для того щоб зривати квіти, а щоб милуватися ними. Саме тоді Надійці прийшла в голову ідея: чому б не намалювати ці квіти і таким чином привітати рідних з приходом весни!

Урок закінчився, всі дружньо зібрали свої речі та виходили на вулицю. Учні вирушали в ліс, щоб

помилуватися природою, співом пташок та новими друзями з казкової галявини.

– Оце так, все виглядає як в моєму сні! – промовила Надійка.

Дівчинка посміхалась сонечку, раділа співу пташок та загадково переглядалась із квітами. А коли придивилась, то побачила, що вони підморгують їй у відповідь, ніби хочуть віддячити.

Матвій ШМАЛЮХ

учень 2-А класу

Драчинецького

опорного ЗЗСО I-III ст.

БАЖАННЯ НА ДВОХ

Жив-був в одному лісі підсніжник, а в сусідньому лісі жив його брат, такий же підсніжник, як і він. Іноді вони зустрічалися, пили разом роси з трав, читали лісові історії, сміялися з кумедних розповідей та разом гралися. Але їм було самотньо, бо більше вони нікого не знали і хотіли знайти більше друзів.

Одного разу, на галявині вони знайшли чарівну пелюстку, яка виконувала бажання. В них не було сумніву, що побажають: знайти нових друзів. Проходив час, але так і ніхто в лісі не з'явився, аж раптом одного дня з-під землі почав рости маленький пролісок. Брати дуже зраділи, бо навколо почало з'являтися багато квітів і їм стало менш

самотньо. Вони нарешті мали з ким поговорити, посміятися. Вони всі були дуже дружніми, а брати раділи, що нарешті знайшли собі компанію. З кожним днем виростало все більше і більше інших квітів: фіалки, конвалії, сон-трава, ряст та нові проліски.

Всі вони жили добре та щасливо. Щоб і надалі ця дружба існувала та радувала всіх нас – потрібно її берегти!

Матвій ПЩЬ

учень 2-А класу

Драчинецького

опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.

ПРИГОДИ ПІДСНІЖНИКА

В далекому лісовому королівстві жив собі Підсніжник. Родина квітки була бідною, батько обробляв панські поля, а мати доглядала за господарством. Наш хлопчик зростав цікавою та допитливою квіткою, кожен день він дізнавався про щось нове, адже ліс був такий великий, що йому не було меж. Всі новини він слухав від мудрих птахів, які побували в багатьох цікавих місцях, бачили багато різного і про все це розповідали на гілках старого дуба. Пан, де жили квіти не дбав про своїх жителів. Він завжди погрожував, кричав та залякував всіх. І так би продовжувалося довгий час, якби одного разу наш Підсніжник не почув розмову шпаків. Вони ділилися враженнями від своїх перелетів, де

побували, що бачили і що цікавого чули. Наш первоцвіт дізнався, що існує прекрасне місце, де всі вільні та щасливі – КОСМОС. Кожний день він лише й про це думав, мріяв, що обов'язково туди потрапить. Хоча прекрасно розумів, що полетіти в космос йому не дозволить злий Пан.

Одного разу він наважився і пішов до панського двору, де на розкішному подвір'ї стояв пан.

- Добрий день Вам,- привітався Підсніжник.

- Добрий і тобі,- незадоволено пробурмотів пан.

- Я б хотів спитати дозволу у Вас, щоб полетіти в КОСМОС.- боязким голосом

промовив квітка.

- Що, що, що... ти як посмів про таке подумати? – кричав пан. – Повертайся додому і не смій більше про це мріяти.

Наш Підсніжник поплентався сумним і невеселим назад на галявину. Під старим дубом не було нікого. На гілках весело перемовлялось листя. Та лише він нічого і нікого не чув, бо думками був у КОСМОСІ.

- Хі-хі-хі, - хтось усміхався.- Ти чого опустил листочки та голівку? За свої мрії треба боротися.

- Ти хто? Я тебе ніколи не бачив,- промовив Підсніжник.

Перед ним була гарненька, тендітна, в гарній сукні дівчинка. Це була панська дочка, яка мала звичку підслуховувати батькові розмови. От і цей раз вона почула мрію Підсніжника та вирішила підтримати його. Вона порадила йому, як здійснити мрію, так, щоб ніхто не постраждав, бо батько погрожував Підсніжникові знищенням всієї родини. Вони довго розмовляли, ділилися своїми мріями і наш хлопчик вперше відчув силу та впевненість в собі та велике бажання відвідати той невідомий КОСМОС. Панська дочка підвелася та попросалася з Підсніжником, смеркало і їй потрібно було повертатися додому. Наш квітик теж пішов додому, а вранці не послухавшись пана, Підсніжник таки полетів у космос. Дізнавшись про це Пан розсердився, був дуже злим, що його не послухалися. Почав морити первоцвіти голодом, закривати світло від них, розгонив всі хмари над галявиною, щоб не йшов дощ. Так би вимерли всі первоцвіти, якби не панська дочка. Саме вона повідомила Проліска про те, що діється на галявині. Так, саме вона попросила птахів розшукати нашого мандрівника.

Коли Пролісок повернувся на землю, то пан вигнав його з лісу. Пролісок був засмучений і не знав, що йому робити. Але невдовзі він знайшов найкращих друзів: воду, сонце, та багато поживних речовин, які врятували всіх жителів. Що сталося з паном? Та він не зміг це пережити та зів'янув. Став Підсніжник разом з панською дочкою жити та турбуватися про всіх жителів лісового королівства. З того часу він став щасливим Проліском.

Ніка ВЕРБЕЛЬЧУК

учениця 2-А класу

Драчинецького

опорного ЗЗСО I-III ст.

ПРИГОДИ ПРОЛІСКІВ

Жили в Казковому лісі «первоцвіти» на ім'я Фіалка, Крокус і Пролісок. Одного сонячного дня, на вулиці було дуже спекотно. Проліскам захотілося пити води, але вони не знайшли

її. Тому вони вирішили піти на пошуки.

- Оскільки я найстарша – сказала Фіалка – я піду до струмочка, а ви залишайтеся у Чарівному лісі і нікуди не ідьте! – застережливо сказала Фіалка.

- Добре! – відповів крокус.

- Ну все мені час вирушати – сказала фіалка. І пішла хвилястою стежкою, яка пролягала крізь людські помешкання.

- Я хвилююся за фіалку, вона занадто тендітна для такої подорожі – сказав Пролісок до Крокуса і далі продовжили пошуки води у Чарівному лісі.

На шляху Фіалку зустрів сердитий вітер, який відірвав їй одну пелюстку. Маленький хлопчик який ненароком зачепив черевиком тендітний листочок фіалки. Стомлена і ослаблена вона продовжувала пошуки.

У той час Крокус та Пролісок знайшли у лісі на горбочку будиночок біля якого було дуже гарно. Це був будиночок хмарки Краплинки. Коли вони підійшли до будиночка,

побачили що хмарка спить. Постукали в двері, тим самим розбудили сонну Краплинку. Вона прокинулася і вийшла до стомлених спрагою пролісків.

- Вітаю вас проліски – сказала хмарка – чи можу я вам чимось допомогти?

- Так, ми хочемо втамувати спрагу? – спитали проліски.

- Гаразд – сказала Краплинка – я із задоволенням вам допоможу! Але ви маєте мені дещо пообіцяти! Всі хто п'є мої краплинки, залишаються жити на моєму підвір'ї!

Хмарка була лікаркою, всіх кого вона врятувала жили біля неї. Проліски розповіли про Фіалку яка пішла на пошуки і довго не повертається до Чарівного лісу.

- Хмарко допоможи нам Фіалочку вернути! - сказав Пролісок.

- Ми відчуваємо що з нею може статися щось погане! – сказав Крокус.

- Гаразд, я допоможу вам!

Краплинка вирушила на пошуки Фіалки. Хмарка володіла чарівною здібністю. Вона могла вмить побачити де знаходиться будь – яка квітка із Чарівного лісу. Коли вона знайшла Фіалку, вона була дуже стомлена і непритомна. Краплинка полила чарівною водичкою Фіалку і вона ожила.

- О, дякую! Я так хотіла пити води – ледве промовила.

- Так, я знаю! Повертаймося додому!

Так у Чарівному лісі, завдяки лікарці хмаринці з'явилося дуже гарне місце, устелене пролісками, крокусами та фіалками.

Анна ГОРБУНОВА

учениця 4-В класу

Кам'янського ліцею №11

ПЕРВОЦВІТ

Гарний весняний день...

Сьогодні Марійка з класом підуть дивитися на перші весняні квіти. Коли Марійка з класом зупинились вони були пахучій галявині квітів. Дівчинка побачила підсніжники і відразу ж зрозуміла, що хоче зірвати його. Але вона не знала, що цього робити не можна, так як підсніжники, білоцвіти, шафрани, тощо занесені до Червоної книги України. Коли дівчина зірвала квітку то вчителька підійшла до Марійки й сказала:

-Не можна зривати квіти, бо вони рідкісні.

Потім дівчинка побачила, ніби квітка яку вона зірвала плаче. Журавлі, які пролітали повз засмутились побачивши, як плаче зірвана квітка. Коли Марійка побачила, що природа дуже зажурилася то вона посадила квітку на галявину. Потім дівчинка ще довго приходила до квітки, і доглядала за нею. А сонечко на небі з радістю спостерігало як росте квітка!

ЗМІСТ

Вступ	1
Анна-Марія РЕЖКО	2
<i>Міліївського опорного ліцею</i>	
Андрій ТКАЧУК.....	3
<i>Міліївського опорного ліцею</i>	
Анастасія ЛИТОВЧЕНКО	4
<i>Міліївського опорного ліцею</i>	
Микола СЛАВНИЧ	7
<i>Міліївського опорного ліцею</i>	
Микола ШВЕЙКО	8
<i>Міліївського опорного ліцею</i>	
Дарина ПОЛТАВЕЦЬ	9
<i>Міліївського опорного ліцею</i>	
Іван ГАФЮК	10
<i>Міліївського опорного ліцею</i>	
Владислав ОЛИНЧУК	12
<i>Міліївського опорного ліцею</i>	
Василь ДОЩЕВНИК	13
<i>Міліївського опорного ліцею</i>	
Анастасія КУДРИК	14
<i>Міліївського опорного ліцею</i>	
Андрій МЕЛЕНКО	15
<i>Берегометського ліцею №2</i>	
Олександра МІНЯЙЛО	16
<i>Берегометського ліцею №2</i>	
Євангеліна СИВАЧУК	17
<i>Зеленівського ЗЗСО І-ІІ ст.</i>	
Соломія МАНКИШ	18
<i>Зеленівського ЗЗСО І-ІІ ст.</i>	
Анна УРСУЛ	19
<i>Зеленівського ЗЗСО І-ІІ ст.</i>	
Тетяна МОЙСЮК	20
<i>Зеленівського ЗЗСО І-ІІ ст.</i>	

Ілона ПОНІЧ	20
<i>Зеленівського ЗЗСО І-ІІ ст.</i>	
Олексій МАЛИШ	22
<i>Чорногузівського ліцею</i>	
Олена МОСКАЛЮК	24
<i>Чорногузівський ліцей</i>	
Олександра КОВБІШ	25
<i>Чорногузівський ліцей</i>	
Анна ХОПТА	25
<i>Чорногузівського ліцею</i>	
Інеса БУДЗ	30
<i>Драчинецького опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.</i>	
Лілія ГРИГОРІЙ	33
<i>Драчинецького опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.</i>	
Михайло КУРЧАК	34
<i>Драчинецького опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.</i>	
Євген ЖАЛОБА	37
<i>Драчинецького опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.</i>	
Христина РОМАНОВИЧ	38
<i>Драчинецького опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.</i>	
Олександр РУСНАК	39
<i>Драчинецького опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.</i>	
Кіра МАНКИШ	40
<i>Драчинецького опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.</i>	
Тамара ВІКТОРІВНА	44
<i>Драчинецького опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.</i>	
Матвій ШМАЛЮХ	48
<i>Драчинецького опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.</i>	
Матвій ПІЦЬ	49
<i>Драчинецького опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.</i>	
Ніка ВЕРБЕЛЬЧУК.....	52
<i>Драчинецького опорного ЗЗСО І-ІІІ ст.</i>	
Анна ГОРБУНОВА	54
<i>Кам'янського ліцею №11</i>	

Національний природний парк "Вижницький"
вул. Центральна 27а, смт Берегомет
Вижницький район Чернівецька область
телефон/факс: (03730) 3 69 06
веб-сайт: vyzhnytskyi-park.in.ua
e-mail: vyzhpark@ukr.net

